

Jaume Cela

L'inquietant (i meravellós) veí del tercer segona

No sé encara què vol dir fer-me gran i no sé si en tinc ganes. Per un costat sí, però per l'altre... Vaja, que no ho sé però aquesta inseguretat tampoc m'amoïna gaire. Les coses ja aniran arribant, em dic. Algunes deuran ser bones i d'altres no tant. A més a més, el present no és per tirar coets tot i que puc afirmar que he tingut una vida, i no ho dic en veu alta per evitar cridar el mal temps, feliç.

Després d'unes vacances molt relaxades, la setmana vinent començaré un curs nou. Per als avis soc un nen, però em sembla que per a ells ho seré sempre. La mare defensa que ja té un adolescent, i el pare, un pesat de mil dimonis, repeteix: «Ja tenim un adolescent». I el mateix opina la meva

germana... Vaja, que no sé ben bé en quina categoria entro.

Puc continuar la llista perquè hi ha opinions per a tots els gustos, per donar i per vendre. A un dels avis li fa molta gràcia. Afirmar que des de fa temps estic entrant a l'etapa de la vida on m'aniré convertint en un torracollons que mai està content de res. I quan diu això en un dinar familiar, riu i després estossega. I riem tots, però no estosseguem. I riure sempre és bo per als ànims i per a la salut, si més no jo ho veig d'aquesta manera.

No tinc res clar. A la meua edat pocs tenen clara alguna cosa. Només sé que no estudiaré Medicina perquè quan veig una agulla o una mica de sang em marejo i caic desmaiada com un sac. No seré socorrista perquè l'aigua em fa més por que una pedregada. De petit vaig estar a punt d'ofegar-me a la piscina d'uns amics dels pares i des d'aquell moment l'aigua i jo no fem bona parella. Això sí, m'agrada dutxar-me i em dutxo cada dia amb aigua freda, hivern i estiu. És un costum heretat del pare, ell sí que és un esportista. Natació, futbol, tenis... i esgrima. Sí, el pare practica l'esport de l'esgrima. Fins i tot va formar part de l'equip olímpic als últims Jocs Olímpics. Costa de creure però és veritat. A mi practicar un esport em deixa fred. No és que

m'ho passi malament, però m'estimo més mirar com els practiquen els altres. Això sí, m'agrada la muntanya i camino molt. Tinc unes bones cames, llargues i fines. Tinc un amic que em diu amb admiració que semblen de seda.

Tot i no saber res del meu futur he pres una decisió i l'he feta realitat. Una cosa bona que tinc és que quan em proposo un objectiu no hi ha res, ni força humana ni divina que em faci abandonar. Bé, vull ser sincer del tot: res el que es diu res és una manera de parlar. Un parlar exagerat.

Aquest estiu he escrit el que em va passar l'any anterior. El que em va passar a mi i a les meves cosines, la Lu i la Lena. Som del mateix any, hem anat a les mateixes escoles i al mateix casal els disabtes. Vivim al mateix barri, a tres carrers de diferència. Vam néixer el mateix any. I els tres noms comencen amb la lletra ela. Encara no ho havia dit però ara em va bé dir el meu nom: Lau. El de les meves cosines són Lena i l'última a arribar va ser la Lu, però els noms de les cosines ja els havia dit abans. Ens diem així i quan algú pronuncia els tres noms seguits ho fa en aquest ordre cronològic, llevat d'un dels avis, que és un gran lector de poesia, que explica que sona millor dir-ho així: Lu, Lau i Lena.

Cal reconèixer que tots tres noms junts fan patxoca.

I no vull deixar de dir que tots tres ens estimem molt i des de sempre.

He escrit aquestes paraules perquè vull presentar breument la llibreta on vaig anotar tot el que vam viure temps enrere. Van ser uns fets que no sé com catalogar. Potser misteriosos. Potser meravellosos. Potser inquietants. Em quedo amb misteriosos.

O meravellosos, tinc molts dubtes.

En deixo constància escrita per poder-ho conservar viu a la memòria. No voldria oblidar aquest temps per res del món. No voldria veure com es converteix en fum. Ni jo ni les meves cosines.

La llibreta d'en Lau

He aprofitat els vespres d'estiu –quan l'aire fresc corria per la casa que tenim fora de Barcelona, a prop de Viladrau, en un poblet que es diu Espinelves, que es fa famós uns dies a l'any perquè celebren la fira de l'avet, pels volts de Nadal–, per deixar-ho tot escrit perquè sé que amb el pas del temps la memòria començarà a fer figa, s'omplirà de buits. La memòria, diu una de les àvies, és com un formatge que deixem a l'entrada del cau d'una família de ratolins. L'aniran rosegant i omplint-lo de forats fins que no en quedi res. Sembla que la memòria jugui a fet i amagar amb nosaltres, contesta l'altra àvia. Són àvies filòsofes. En tinc una prova molt convincent: de tot el que hem vis-

cut aquest últim temps, tots tres en tenim records diferents. Esclar que som tres persones diferents, però els fets són els mateixos i pels comentaris que hem anat compartint els quinze dies que hem estat junts hem descobert que no ho recordem de la mateixa manera, però el que és fonamental és que ho recordem. Serà divertit llegir els tres diaris i poder-los comparar quan elles hagin acabat la feina de redactar-los, perquè a diferència del que em passa a mi, la Lena i la Lu no s'hi han posat amb gaire interès i si no aprofiten, com jo, aquests dies no crec que n'arribin a escriure ni una sola paraula, perquè durant el curs se'ns girarà feina.

Ho haurem de mantenir en secret no sé ben bé fins quan. Per què ho hem de mantenir en secret? La resposta és ben senzilla: perquè ningú no ens creuria si ens decidíssim a explicar-ho i potser ens enviarien al psicòleg.

El protagonista principal de la història és un personatge molt especial. Tan especial que hi ha moments que penso que hem estat víctimes d'un somni col·lectiu. Però això de pensar que tenim somnis col·lectius encara sembla més difícil d'empassar.

Repeteixo per deixar-ho ben clar: del que estem convençuts és que poca gent ens creuria si li expli-

quessim tot el que ens ha passat. Una de les coses que hem après, i en això coincidim tots, és que la vida està plena de misteris. El nostre és aquest que ara miraré de resumir. No sé si en viuré molts més. Confio que sí. Suposo que si estudiés Medicina o Física nuclear podria parlar també de misteris, de preguntes que encara no han trobat resposta, però aquest és un misteri d'una altra mena.

Ho escriuré tot per capítols, que em sembla que em serà més fàcil.

Tot va començar...